стрітення

Наталя Тисовська

Інші книжки Наталі Тисовської

ТРИ ТАЄМНИЦІ ВЕЛИКОГО ОЗЕРА
мандрівний детектив

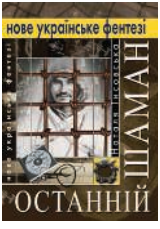

ОСТАННІЙ ШАМАН
фентезі-детектив

УКУС ОГНЯНОГО ЗМІЯ
містичний детектив

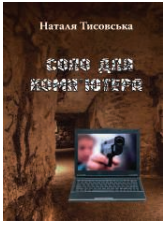

СОЛО ДЛЯ КОМП'ЮТЕРА
офісний детектив

Наталя Тисовська

СТРІТЕННЯ

Оповідання

УДК 821.161.2–312.9
ББК 84.4 Укр6
Т 44

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

Рекомендована ціна 5 грн. 00 коп.

Тисовська Н.
Т 44 Стрітення : Оповідання / Наталя Тисовська. — К. : Рукомесло, 2011. — 32 с.

«Дуже важко навіть визначити жанрову приналежність твору. Це мікс із магічних істот, елементів наукової фантастики і майже історично-достовірного світу другої половини сорокових років минулого століття. Чудове оповідання!»

Юрій Камаєв

УДК 821.161.2–312.4/.9
ББК 84.4 Укр6

© Наталя Тисовська, текст, 2007
© Allan Carson, cover photo, 2011
© Рукомесло, 2011

...«Очі які у неї... мов купальська вода цвіте!»

Крім зелених очей, у неї була потерта чоловіча шинель, шкіряний планшет на боці і чорні чоботи, в яких потопала нога. Дивно, як у таких чоботиськах вона узагалі могла пересуватися.

— Випити хочете? — спитав він і, не чекаючи відповіді, хляпнув безбарвної рідини в емальоване горня з чорною пощербиною на вінцях. Сам пив з алюмінієвого.

Вона збрижила ніс і вмочила губи. Тьмяна зелень очей спалахнула зсередини.

— Боже, що це було?!

— Може, вам із содовою? — чмихнув він.— Чи з соком манго? А, розумію, надаєте перевагу бастардо...

«Дурень! Не міг попередити!»

Вуста горіли. Вона вкинула в горня жменьку снігу, погріла в пальцях. Перехилила одним духом і, видихнувши, помахала долонею біля рота. Еге ж, сьорбнути спирту, навіть розведеного, неабияке задоволення!

Вона зизила на незнайомця. У військовому однострої, але без погонів. Та, власне, нічого дивного: половина чоловіків так одягнена. Проте було в ньому щось незвичайне. Вона не могла відразу вловити — чи то хвороблива блідість, чи то навмисна неквапливість рухів, чи то дивний неживий погляд... Війна лишає тавро на всіх.

— Я надаю перевагу мерло. Не запаслися пляшечкою?

— На жаль, на жаль! — він картинно закотив очі.

Наглий постріл сполохав їх. Удалині забрехав собака, озвалися лункі голоси.

Він підхопив автомат, що стояв притулений до стовбура сосни. Його супутниця злякано кліпнула зеленими очима й простягнула горнятко.

— До біса! — він видер горня з її чіпких пальців і пожбурив у кущі.— На південь — озеро. На льоду — як на долоні, нам не прорватися. Туди,— він махнув рукою,— лани. Отже, на північ... Ну, чого стоїш? Рухайся!

На півночі, кілометрів за два, починалася зона, і місцеві не шанували того напряму.

Клишоного борсаючись у здоровезних чоботиськах, зеленоока побігла. Планшет ляскав по боці, заважав.

— Що там у тебе? — гукнув він.— Кинь краще!

Вона вперто помотала підборіддям. Шалик вистромився з-під шинелі, вона на ходу почала його заправляти. Собака гарчав дедалі ближче.

— Мерщій! Мерщій! — він ухопив її за руку, смикнув.— І звідки ти взялася мені на голову?

— О-о-ох!

Один чобіт залишився в снігу. Вона впала на коліна, рука вислизнула з його долоні. Він різко нахилився, здер другий чобіт, рвучко поставив незграбну супутницю на ноги. Вона ж щось таке прочитала в його очах, що, не чекаючи штурхана, помчала вперед.

Він із жахом утупився в її босі підошви.

...Фронт відступив далеко на захід. У Бурячках, колишньому районному центрі, навіть школу відчинили. Щоправда, навчання велося нерідною мовою, тож школярів доводилося зганяти на уроки патиком. Одного чарівного дня на колишній будівлі Ради (нову вивіску з пишними вензелями ніхто й не прочитав — мешканці, проминаючи, тільки тричі плювали через ліве плече) намалювалося оголошення: «Усі діти від шістьох до шістнадцятьох зобов'язані зголоситися до школи 20-го грудня на восьму ранку, де вони будуть розподілені по класах. За ухиляння від навчання — розстріл».

У крамницях з'явилися харчі. Правда, не в усіх в однаковій кількості й асортименті. На універмазі тепер красувався напис: «Вхід тільки за перепустками». Звісна річ, місцевим ніхто перепусток видавати і не збирався — навіть головлікар районної лікарні, котрий не так давно прооперував вівчарку самого Полковника (зрозуміло якої армії), не отримав допуску в святая святих. З універмагу чоловіки, вдягнені в чорні однострої з золотими лампасами й золотими ж ґудзиками, виносили величезні паперові торби, що пахли свіжим хлібом і всілякими смаколиками, про які можна було хіба здогадуватися.

Місцеві мешканці допускалися в гастроном на колишній вулиці Свободи, перейменованій на Липову (незважаючи на дві шереги сонних зимових лип уздовж хат, у місцевих нова назва ніяк не приживалася: «Липова назва! — недбалий помах рукою.— Довго не протримається!»). У гастрономі можна було прихопити

запорошені бляшанки консервів зі стратегічних запасів армії — і манго. Невідь-як з'явилися манго в такій кількості, але дехто з заможніших місцевих, купивши екзотичний фрукт із давно забутим смаком, надовго поринав у маріння — і мешканці Бурячків почали обходити загадкові манго десятою дорогою.

Містечко жило зовні розміреним життям, і лише зрідка на базарі раптом прокочувалася чутка: за Байраком упав військовий літак, горіло так, що з-під снігу визирнули проліски... зі штаб-квартири Полковника (зрозуміло якої армії) зникли документи невимовної ваги, причому без будь-якого втручання нечистої сили... взяли «банду» Заложного, загинув його ліпший друг Вовкун, про чиї звитяги ходили легенди,— та самому Заложному дивом пощастило вирватися з кільця... І не одна місцева дівчина, засинаючи, у фантазіях бачила, як бинтує Заложному небезпечне поранення, а він ніжно й пильно глядить їй в очі...

Сосновий бір швидко скінчився, і шлях двом утікачам перетяла пустельна траса. Він знав: тиша ця може бути оманливою. Поздовж дороги військові лишили замасковані пости, а натрапити на варту в їхньому стані...

Він смикнув супутницю донизу й сам упав на землю. Дві фігурки по-пластунському рушили в бік траси. Темні шинелі чітко вирізнялися на білому снігу, та зненацька налетів вітерець, поземка зірвалася й закружляла. Темні фігури почали танути, танути — доки й зовсім не щезли, мов їх цілком поглинула віхола.

Позаду в сосновому борі валував собака. Автоматні черги шмальнули навмання.

...Як уже говорилося, аномальну зону місцеві не любили. Гуляли чутки, буцім пропадають там люди. Офіційно місце вважалося заповідним, навкруж огороджене було дерев'яним парканом,

місцями прогнилим, на брамі табличка: «Природний заповідник Лисячий. Вхід за перепустками». Місцеві і без перепусток намагалися обходити заповідник десятою дорогою, хіба що хлопчаки навідувались, а потім, з нервовим гигиканням, вихвалялися одне перед одним такими вже неймовірними пригодами, що зразу було очевидно: брехні це все, і слухати не варто!

І тільки одного разу на Йвана Купала, коли учні місцевої восьмирічки закликали з собою однокласницю-відмінницю, сталося неймовірне.

До зони йшли разом. Сонце сідало, у траві шурхали ящірки. Долоні холоділи від жаху й цікавості. Дірку в паркані знали всі — от тільки потойбіч прокрастися ставало снаги далеко не кожному.

Прослизали, підштовхуючи одне одного. Ніхто не хотів бути першим, проте й лишитися позаду на самоті теж боялися. Темрява загусла вмить, немов тільки й чекала, коли останній шибайголова опиниться за парканом.

Далі умова була такою: розбрестися й шукати квітку папороті поодинці. На світанні зустрічалися біля того ж самого проламу, але поцейбіч паркану.

Вже хто і як далеко блукав у гущавині зони, ніхто тепер не зізнається. Може й таке статися, що просиділи боягузи всю ніч за три метри від лазівки, так і не наважуючись дотягнутися до квітки папороті. А що квіточки загорялися зеленкуватим світлом де-не-де, то це багато хто бачив, от тільки зірвати не вдалося поки що нікому.

Світання захопило всю компанію поцейбіч паркану. Крім дівчинки-відмінниці. Хлопчаки німо перезиралися, не ризикуючи вголос висловити те, що ясно читалося в очах. Та коли рожевий краєчок сонця виплив над лісом, із лазівки в паркані появилася зникла дівчинка.

Так і не зізналася, що трапилось уночі і чи знайшла вона квітку.

Однокласники не одразу збагнули, що змінилося в ній за цю ніч. Ніби така сама, якою була

напередодні: і списувати дозволяє, і регоче заразливо, і торохтить не змовкаючи,— але очі... І якось сусіда по парті втямив: у неї зелені очі. А перед тим мала ж бо карі!..

Вона зупинилася, ледве віддуваючись. Засніжена, заколисана сном зона видавалася особливо моторошною. Собака гавкав далеко, а постріли й зовсім замовкли. Навіть приходьки-військові сахалися цього місця.

— Ну, то звідки тебе чорти принесли? — спитав її супутник, спиною привалюючись до дерева.

Вона, присівши на колоду, обхопила долонями цілком білі ступні. За спиною в неї починався виярок.

— Я ж вам пояснювала: іду з Бурячків до сестри в Байрак, а тут — облава...

— Наша пісня гарна й нова, починаймо її знову...

Розсупонивши наплічник, він дістав шкарпетки. Подивився на неї своїми дивними пустими

очима, мовчки підтягнув до себе праву її ногу, розтер так, що шкіра запалала й заболіла. Одягнув шкарпетку. Так само безжально повівся і з лівою ногою.

— Правду казатимеш?

— Правду, тільки правду й нічого, крім правди! — вона притисла правицю до грудей.

Ступні поколювало тоненькими голочками, в носі закрутило, і вона смачно чхнула, сама злякавшись такого непристойного пчихання. Він засміявся й закутав їй ноги власною шинеллю.

— Ех, гарні чоботи були, комусь пасуватимуть!.. Постоли плести вмієш?

Вона зиркнула на нього, як на недоумкуватого.

— Та вже ж, я іншого й не чекав. Від спирту пирхає, постоли плести не вміє...

— А ви вмієте?

— Не вмію.

Вона не стримала усмішки. Було щось чарівливе у хамуватій безпосередності її випадкового супутника. Проте довіряти першому-ліпшому свої

таємниці? Вона мимохіть скосила оком на планшет. Глупство, звісно, носити таке в планшеті, але ж вона не планує попадатися!

«Бреше — як шовком шиє. Ну, точно підсадна. Шкода... А чому, власне, шкода? Ноги такі смішні, беззахисні. І в очах вода цвіте...»

Він подлубався у наплічнику, дістав дві поліетиленові торбинки. Реквізит не знакомитий, та ж і квасницю хробак гризе.

— На,— простягнув їй другу пару шкарпеток,— ще одні вдягни.

Вона слухняно натягнула спершу грубі вовняні шкарпетки, тоді поліетиленові торбинки. Він почухав потилицю, віддер від поваленого дерева шмат підмоклої кори. Що зробиш — нічого ліпшого на думку не спадає.

— Та я вже сама прив'яжу,— вона заволоділа корою, ловко припасувала на підошву — де тільки мотузка знайшлась!

Гляди — кмітлива! Звісно, в такому дранті не побігаєш, але ж не віддавати підсадній власні чоботи?..

Хруснула гілка. Рипнув сніг. Шерхіт. Дзвінко хльоснула довга галузка ліщини. І знову тихо, мертво.

У зелених очах плюскотіли тривога навпіл зі страхом.

Погоня? Чи зона бавиться?

І немов у відповідь — затуркотів кулемет.

Він штовхнув супутницю, й удвох вони повалилися на сніг і покотилися. Кулемет сокотів без угаву. Сніг напхався в рот і за комір, а вони летіли — і кінця не було цьому лету. Здавалося, сто разів уже мали впасти на дно виярку, та чи то час змістився у свідомості, чи то зона зіграла черговий жарт із простором...

Камінь як із-під землі виріс.

Від удару в плечі щось хряснуло. Він охнув від болю, замружив повіки. Ще встиг побачити, як розтривожений сніг лавою суне услід, як росте

сніжна куля до неймовірних розмірів. Помщалася розбуркана зона.

Він інстинктивно підім'яв під себе супутницю — і відрубався.

...І привиділося йому, буцім спека травнева. В озері вода зеленкувата, але ще не цвіте. Два озера з'єднані між собою підземним джерелом, люди зміцнили його річище бетонною трубою, з одного боку, де верхнє озеро,— квадратовий колодязь, на трьох стінах якого піниться водоспад, а всередині — бурхлива стихія. Згори над колодязем — місток. Хто зважатиме на вивіски з забороною, на погрози штрафів,— хлопчаки як стрибали з таких місточків, так і стрибатимуть до кінця світу!

Берег обривається стрімко, під ногою — намул і слизькі кругляші. Хлопці вилазять на берег, балансуючи, штовхаючись, намагаючись ухопитися за шорсткий бетон колодязя, регочучи нестримно. Не встигли вихопитися з води — і знову щодуху на

місток. Хто «ластівкою», хто «солдатиком», а Вовкун насобачився перекручуватись у повітрі. Ет, нема в них у Байраці басейну — він би теж усю зиму ходив — і навчився! В душі він ледь-ледь заздрить Вовкуну... А якщо ризикнути? Ось просто зараз розігнатися, стрибнути, підкорчити ноги, голову рвучко донизу... Ні, не вийде... А раптом вийде?..

Він розганяється, відштовхується, намагається скрутитися бубликом — ні, не виходить, він падає на воду плиском, спиною.

Шкіру наче вогнем обпекло. Від несподіванки він сьорбнув води і ротом, і носом, і в носі вмент засвербіло. Пручаючись у пружній воді, він розплющив очі — й угледів перед собою, в зеленкувато-каламутній пелені, круглий отвір. Його тягнуло всередину течією, і чинити цьому спротив було понад його сили.

Затамувавши подих, він уперся ногами й руками у слизькі краї бетонної труби.

І примарилося йому раптом, начеб попереду вогонь зблиснув. Коло вогню навпочіпки

сидить маленький, пелехатий і підманює його. Хихотить зловісно, волохатими ручками поплескує. А замість пальців у нього — пташині кігті...

Невже головою буцнувся? Щоб не бачити дурних видив, він замружився, підібгався — і відштовхнувся. Тіло метнуло вгору, голова вигулькнула на поверхню, він вдихнув судомно. Бовтався в пінявій воді, колотив руками. І тут його за руку щось здушило і смикнуло. Він кинув погляд — п'ятірня затиснена з зубатій пащеці.

З води його волік жовтоокий вовк.

Уже на березі, відсапавшись, прийшовши до тями, він розліпив запалені повіки. Усе було, як до того: паркий день, хлопці перегукуються, дорослі біжать на переполох... Та тільки поряд із ним лежить на траві вовк і зирить йому у зіниці незмигним поглядом.

І потім завжди, коли він дивився на Вовкуна, замість людини бачив перед собою вовка...

«Божевільний! Затулив собою — мене! Мене — рятував! Дивні все-таки люди... Ага, ніби прочухався».

— Живий?

— А що зі мною зробиться? — слабко усміхнувся він і потягнувся рукою до плеча.— Болить, мов кілок загнали... Ми ще в зоні — чи в чорну діру провалилися?

Вона проігнорувала невмілий жарт, однією долонею притримала його за плече, іншою надавила, шарпнула — і по випогодженому обличчю зрозуміла, що від болю не лишилось і сліду.

— Тільки Вовкун так умів,— вихопилось у нього,— але той був...

«А я думала — дезертир, від своїх утік, до чужих не пристав. А воно он як! Ось чому у нього очі такі мертві — ні Вовкуна, ні інших навіть поховати по-людському не дали...»

— Я Заложного шукаю,— вона відгорнула приполу шинельки,— тут у мене карта.

Карта була розцяткована відмітками.

— Гляди. Ось залізниця. Поштовий потяг перетне вночі Лисячий міст. А он тут, якраз перед мостом, дорога робить крутий вигин. Тут немає вартових. На мосту є — а тут немає, точно, я перевірила. І дорога абсолютно не проглядається. Мені потрібен напарник. Бомба з дистанційним управлінням...

— Що в потязі?

— Архів.

Він обтріпав сніг. Падали мовби донизу, а довкруж — неосяжна рівнина. А де ж ліс заповідний? Коли-не-коли з-під снігу випинається підшерстя сухого бадилля. Подекуди — одинока скорчена сосна: одна верхівкою до землі росте, а в іншої взагалі два вершки... Обрій розмитий, що й не второпаєш: де земля — а де вже сіре насумрене небо. Пахне гнилим деревом. Весняний запах — завтра Стрітення.

Супутниця взяла його за руку й повела на північ — у протилежний від залізниці бік. Та коли йому вже ввижалося, що вони відійшли від Бурячків невідь на яку відстань, він побачив оддалік перехняблений паркан, а зовсім далеко — чотириповерхову будівлю Дорожньо-транспортного управління, на даху якої стирчала погнута антена мобільного зв'язку.

— Як ми тут опинилися? — щиро здивувався він.

— Мовчи! — зелені очі враз оскліли.

Супутниця торгнула його за руку й майже бігом кинулася до паркану. Втративши рівновагу, він перечепився об горбок, ледь не грьопнувся — лівою долонею вперся у мерзлу землю. За плечем засміялося — він навіть озирнувся, проте нікого не угледів. І раптом його на ім'я ласкаво покликав хтось голосом Вовкуна: «Заложний! Заложний! Будь моїм гостем! Заложний, брате, відгукнись!» Із туману прорізався вовчий писок, жовті очі заклично сяйнули.

Він розтулив було вуста, щоб з серцем вилаятися,— сам у дитинстві переповідав ці дурненькі казочки про Марену, котра підстерігає самотніх подорожніх, рідним голосом кличе на ім'я, а якщо відізвешся — помреш,— коли зеленоока озирнулась і прошипіла:

— Згинь!

І тоді роздратована зона здригнулася, земля гойднулася під ногою. Він уже бачив рятівну діру в паркані, до неї лишалося зо три метри. Стрибнув, тягнучи супутницю за собою. «Дурепа! — майнуло в голові.— Тримала б язик на припоні! Гадала, рятує... Мене — рятує... Дивні ж таки люди... Тільки руку не відпускай!..»

Дві людських фігурки викотилися з лазівки. Сніг завихрився знагла — й одразу погідно улігся.

«Здається, руку підвернула... пече... лівою толком і не смикну... цього хіба що попросити

направити?...» Але супутник не дозволив їй занадто довго дослухатися до своїх відчуттів.

— Жива? — затермосив він її.

— Жива! Та лишіться ви мене! Нічого мені не станеться.

Вона махнула п'ятірнею — і суглоб неочікувано став на місце. Рука ще нила, але вже не пекла. З відкритої місцевості треба було вшиватися: хоча будівля Дорожньо-транспортного управління лупала вибитими шибками, де певність, що тут уже не поставили варту?

Западали сутінки, і до залізниці їм вдалося наблизитися непомітно. Он він — вигин дороги, два кроки лишилося ступити! У неї від хвилювання підтялися ноги, і вона осіла на рейки. Поліетиленові торбинки на ногах подерлися на клоччя, шкарпетки змокли, підошви цілком заледеніли. Але руки негнучкими пальцями розстебнули планшет. Із внутрішньої кишені шинелі вона дістала пластикову коробочку, з іншої кишені — маленький брелок.

— Тут усе є,— мовила вона,— та я сама не вмію.

Вона бачила, як супутник її витягнув пластикову вибухівку з планшета, як обережно й чітко приладнав детонатор. Тепер тільки чекати.

— Знаєш хоч, на якій віддалі сигнал ловить?

— До дев'ятисот метрів.

— Ну,— процідив він крізь зуби,— нам так далеко і не треба.

Він зірвав з неї шкарпетки і глянув на повністю обморожені ноги.

«Чорт!.. Шкода, що вона підсадна... І легенда ж у неї... Архів!.. Лишилося дізнатися, для чого це все. Ну, кращого моменту в мене не буде!..»

— Скидай шинель!

— Навіщо?

— Скидай шинель!

Вона слухняно скинула. Під старою шинелькою виявився картатий піджак, під ним — ручного

плетення светрик. Довго в такій вдяганці на морозі вона не протягне. Він штурхнув супутницю в сніг.

— Тепер кажи: що замислила?

У півмороці він не бачив її очей. Вона мовчала.

— Прив'яжу до дерева і залишу тут замерзати!

— Залиш,— почулося у відповідь.

Він повертів у пальцях брелок і зробив фальшивий рух, наче хоче пожбурити його далеко в кущі. Вона рвонулася йому назустріч, завмерла на колінах.

— Я... Правда... — прошепотіла вона неслухняними губами.— Я ж... Зона — це двері. За тими дверима теж живуть ніби люди... але не зовсім...

— Не блазнюй, чого шепочеш! Усі знають, що зона — то місце духів, бісів, чортівні... То й що?

— Зона — це хронотопний зсув, тут і час рухається по-іншому, і простір не такий. Таких зон у світі раніше було дуже багато, зараз зостається дедалі менше. Щоб знищити зону, достатньо, скажімо так, відновити звичні час і простір. А в архіві,

в тому потязі,— плоди багаторічних досліджень інституту аномалій. Зону з космосу разів двісті знімкували. Тут кожен кущик запротокольований, на карту нанесені всі геомагнітні поля...

— Та що ж такого станеться, якщо буде на землі ще на одну зону менше?

— Ти не розумієш! Зона — це культурний код. Запис про минуле народу. Зникне зона — зникне народ...

— Зникне?

— Ну, нехай так: буде поневолений, вивчить чужу мову, забуде своє ім'я, всотає чужі ідеї — доки не видасться йому, ніби вони і є його власними...

— Ніколи.

«Боже, що я роблю!.. Тремтить уся... Ноги, либонь, зовсім білі, у темряві не видно... Холоднючі на дотик!..»

Загорнувши супутницю в шинель, він почав зривати власні чоботи, але вона дивним голосом зупинила його:

— Лишися, не варт. Нічого мені не зробиться.

Він спантеличено втупився в неї. Привиділося, що очі її мерехтіли в мороці зеленкуватим світлом.

— Не потрібні чоботи,— повторила вона змучено.— Я не можу захворіти і померти. Я взагалі не людина, я — Підміна. З зони прийшла, в зону повернусь. І не дивись на мене так — нема чого серце кра...

Віддалений гул потяга заглушив усі звуки.

Заграва, яка була заграва! А кажуть іще — білий крейдований папір кепсько горить, пічку розпалити неможливо... Зжерло полум'я і білий крейдований, і жовтуватий — старий, і мікрофільми, і диски, і флешки. Що не зжерло — розплавило. Не хотіли везти, як військовий архів — під конвоєм, гадали, поштовим — задля особливої секретності,— ось вам!

Вона радісно озирнулася на свого супутника — і наштовхнулася на невидиму стіну. Стоїть

упівоберта чужак, профіль чорніє на тлі заграви. Вони удвох, правда, досить пережили разом за цей день, навіть, можна сказати, поріднилися. Але ж вона — то вона, а він — людина. А так прагнеться просто провести пальцем по його чолу, відчути під пучками ці зморшки! Напевно шкіра пошерхла, обвітрена... Вона рвучко відвернулася.

— Ну, мені час.

— Я проводжу тебе.

Вона знизала плечима.

Зони діставалися мовчки, нашорошені на будь-який згук, в очікуванні з-за кожного дерева ворожого патруля з собаками. Та доля немов брала на глум: не хотіла подарувати їй шанс побути зайву годину в компанії недовгого її напарника. Он уже й будівля колишнього Дорожньо-транспортного управління, он і розхлябаний паркан, а он і лазівка. Правий бік гостро відчував тепло людини, яка ступала поруч.

Вона зупинилася.

— Попрощаємося тут.

Простягнула долоню для потиску. Руку супутник узяв — і, не відпускаючи, зробив крок до діри в паркані. Вона ж, на мить дезорієнтувавшись, утратила рівновагу й майже повалилася на нього. Зона дихнула в обличчя пахом підталого снігу.

— Що ти дієш! — скрикнула.— Згинеш же!..

— Не може згинути той, хто й так уже не живе. Ти хіба нічого не зрозуміла? Я — Заложний. Той, ким я був колись, втопився шістнадцять років тому. Вовкун витягнув із води тіло, але те, що люди називають душею, залишилося в озері.

Вона звелася навшпиньки й тицьнулася вустами йому в ніс. Дивна річ: ніс виявився теплим. Хоча в чому дивовижа, бо ж завтра, вже сьогоді — Стрітення, і зимі вийде назустріч весна...

Літературно-художнє видання

ТИСОВСЬКА Наталя

СТРІТЕННЯ

Оповідання

Дизайн і верстка *Н. Тисовської*

«Рукомесло»
http://rukomeslo.ridne.net
ukr_lit_konkurs@hotmail.com

За підтримки
Проекту «Автура»
http://www.avtura.com.ua/

Підписано до друку 21.10.2011.
Формат 70х100/32.
Умов. друк. арк. 1,29. Обл.-вид. арк. 0,7.
Гарнітура «Шкільна».

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим способом — без попереднього письмового дозволу власника.

Рекомендована ціна 5 грн. 00 коп.